

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

28. januar 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – direktiv 2012/13/EU – artikel 4-7 – meddelelserne om rettigheder i bilag I og II – rammeafgørelse 2002/584/RIA – ret til information under straffesager – meddelelse om rettigheder i forbindelse med anholdelse – ret til at blive informeret om tiltalen – ret til aktindsigt i materiale i sagen – person, der anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre i den fuldbyrde medlemsstat«

I sag C-649/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Spetsializirana nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) ved afgørelse af 20. august 2019, indgået til Domstolen den 3. september 2019, i straffesagen mod

IR,

procesdeltager:

Spetsializirana prokuratura,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos (refererende dommer) og I. Jarukaitis,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vlácil og T. Machovičová, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og E. Lankenau, som befuldmægtigede,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og R. Kissné Berta, som befuldmægtigede,
- den østrigske regering ved J. Schmoll, som befuldmægtiget,

* Processprog: bulgarsk.

– Europa-Kommissionen først ved S. Grünheid, Y.G. Marinova og R. Troosters, derefter ved S. Grünheid og Y.G. Marinova, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. september 2020,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), af artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT 2012, L 142, s. 1) og af artikel 1, stk. 3, artikel 8 og formularen i bilaget til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«), og om sidstnævntes gyldighed.
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en straffesag mod IR på grund af lovovertrædelser, som er knyttet til cigaretsmugling.

Retsforskrifter

EU-retten

Rammeafgørelse 2002/584

- 3 5., 6. og 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584 lyder således:
 - »(5) [...] Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. [...]
 - (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.
- [...]
- (12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 [...] [TEU], og som afspejles i [chartret], navnlig afsnit VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

Denne rammeafgørelse er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.«

4 Rammeafgørelsens artikel 1 foreskriver:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

5 Nævnte rammeafgørelsens artikel 8 fastsætter:

»1. Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

- a) den eftersøgte's identitet og nationalitet
- b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet
- c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2
- d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte's deltagelse heri
- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat
- g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

2. Den europæiske arrestordre skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere, ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af De Europæiske Fællesskabers institutioners officielle sprog.«

6 Bilaget til rammeafgørelse 2002/584 indeholder en formular med angivelse af de oplysninger, der skal fremlægges i den europæiske arrestordre.

Direktiv 2012/13

7 3., 11., 14., 21., 27., 28. og 39. betragtning til direktiv 2012/13 har følgende ordlyd:

»(3) Gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager forudsætter, at medlemsstaterne har tillid til hinandens strafferetlige systemer. Omfanget af den gensidige anerkendelse hænger snævert sammen med en række parametre, herunder mekanismerne for beskyttelse af mistænkte eller tiltalte rettigheder og fælles minimumsstandarder, der er nødvendige for at lette anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse.

[...]

(11) Den 30. november 2009 vedtog Rådet en resolution om en køreplan med henblik på at styrke den mistænkte eller tiltalte proceduremæssige rettigheder i straffesager [(EUT 2009, C 295, s. 1)] (»køreplanen«). [...]

[...]

(14) Nærværende direktiv vedrører foranstaltning B i køreplanen. Med henblik på at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstater opstiller det de fælles minimumsstandarder, der skal anvendes på den information om rettigheder og om tiltalen, der skal gives til personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have begået en strafbar handling. Direktivet bygger på de rettigheder, der er fastlagt i chartret, særligt artikel 6, 47 og 48, og bygger derved på artikel 5 og 6 i [den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«)], således som disse bestemmelser fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I dette direktiv anvendes udtrykket »tiltale« for samme begreb som udtrykket »anklage«, der anvendes i artikel 6, stk. 1, i EMRK.

[...]

(21) Henvisninger i dette direktiv til mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, bør forstås som en henvisning til enhver situation, hvor mistænkte eller tiltalte personer under en straffesag frihedsberøves, jf. artikel 5, stk. 1, litra c), i EMRK som fortolket i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis.

[...]

(27) Personer, der tiltales for at have begået en strafbar handling, bør have al den information om tiltalen, der er nødvendig for, at de kan forberede deres forsvar, og til at sikre en retfærdig behandling af sagerne.

(28) Informationen til mistænkte eller tiltalte om den strafbare handling, som udgør grundlaget for mistanken eller tiltalen, bør gives straks og senest inden dennes første officielle afhøring ved politiet eller en anden kompetent myndighed, og uden at det forringer forløbet af igangværende efterforskninger. Der bør i forhold til det stadium, straffesagen befinder sig på, gives en tilstrækkelig detaljeret beskrivelse af forholdene omkring den strafbare handling, som udgør grundlaget for mistanken eller tiltalen, herunder, for så vidt som disse forhold er kendt, tidspunktet på hvilket og stedet hvor den strafbare handling påstås at have fundet sted, og den mulige retlige klassificering af den påståede strafbare handling, når en sådan beskrivelse gives for at sikre en retfærdig behandling af sagen og muliggøre en effektiv udøvelse af retten til et forsvar.

[...]

(39) Retten til skriftlig information om rettigheder i forbindelse med anholdelse, der fastsættes i dette direktiv, bør finde tilsvarende anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, jf. Rådets rammeafgørelse [2002/584]. For at hjælpe medlemsstaterne med at formulere en meddelelse om rettigheder for sådanne personer indeholder bilag II en standardformulering. Denne standardformulering er vejledende og vil eventuelt blive revideret i forbindelse med Kommissionens rapport om gennemførelsen af dette direktiv og tillige, når alle foranstaltningerne i køreplanen er trådt i kraft.«

8 Dette direktivs artikel 1 foreskriver:

»Dette direktiv fastsætter regler om retten til information for mistænkte og tiltalte personer vedrørende deres rettigheder i straffesager og tiltalen mod dem. Direktivet fastsætter også regler om retten til information for personer i sager vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre vedrørende deres rettigheder.«

9 Nævnte direktivs artikel 3 fastsætter:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte personer straks informeres om mindst følgende processuelle rettigheder, således som de finder anvendelse i henhold til den nationale lovgivning, med henblik på at muliggøre en effektiv udøvelse heraf:

- a) retten til at få adgang til en advokat
- b) eventuelle rettigheder til gratis retshjælp og betingelserne for at få sådan retshjælp
- c) retten til at blive informeret om tiltalen, jf. artikel 6
- d) retten til tolkning og oversættelse
- e) retten til ikke at udtale sig.

2. Medlemsstaterne sikrer, at informationerne, som de giver efter stk. 1, gives mundtligt eller skriftligt i et enkelt og letforståeligt sprog, og at der tages hensyn til sårbare mistænkte eller sårbare tiltalte personers særlige behov.«

10 Samme direktivs artikel 4 foreskriver:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt person, der anholdes eller tilbageholdes, straks modtager en skriftlig meddelelse om rettigheder. Den pågældende skal have lejlighed til at læse meddelelsen om rettigheder og skal have lov til at beholde den hos sig i al den tid, vedkommende er frihedsberøvet.

2. Ud over de informationer, der er anført i artikel 3, indeholder den i denne artikels stk. 1 nævnte meddelelse om rettigheder information om følgende rettigheder, således som de finder anvendelse i henhold til national lovgivning:

- a) retten til aktindsigt i materiale i sagen
- b) retten til, at konsulære myndigheder og én person underrettes
- c) retten til at få adgang til akut lægehjælp, og
- d) det maksimale antal timer eller dage, den pågældende vil kunne være frihedsberøvet, inden vedkommende stilles for en retslig myndighed.

3. Meddelelsen om rettigheder indeholder også grundlæggende information om enhver mulighed for i henhold til national lovgivning at anfægte anholdelsens lovlighed, opnå en prøvelse af tilbageholdelsen eller anmode om midlertidig løsladelse.

4. Meddelelsen om rettigheder skal affattes i et enkelt og letforståeligt sprog. En vejledende standardformulering til en meddelelse om rettigheder findes i bilag I.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den mistænkte eller tiltalte modtager meddelelsen om rettigheder skriftligt på et sprog, vedkommende forstår. Hvis meddelelsen om rettigheder ikke foreligger på det relevante sprog, skal den mistænkte eller tiltalte informeres om sine rettigheder mundtligt på et sprog, vedkommende forstår. I så fald skal den pågældende have udleveret en meddelelse om rettigheder på et sprog, vedkommende forstår, uden unødigt ophold.«

11 Artikel 5 i direktiv 2012/13 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, straks modtager en passende meddelelse om rettigheder indeholdende information om den pågældendes rettigheder i henhold til national lovgivning om gennemførelse af rammeafgørelse [2002/584] i den fuldbyrdende medlemsstat.

2. Meddelelsen om rettigheder affattes i et enkelt og letforståeligt sprog. En vejledende standardformulering til en sådan meddelelse om rettigheder findes i bilag II.«

12 Direktivets artikel 6 er affattet således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt modtager information om den strafbare handling, som udgør grundlaget for mistanken eller tiltalen. Denne information gives straks og i en tilstrækkelig detaljeret form til at sikre en retfærdig behandling af sagen og en effektiv udøvelse af retten til et forsvar.

2. Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, informeres om grundene til anholdelsen eller tilbageholdelsen, herunder om den strafbare handling, som vedkommende mistænkes eller tiltales for at have begået.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der, senest når grundlaget for tiltalen forelægges for en domstol, gives detaljeret information om tiltalen, herunder den strafbare handling art og den juridiske kvalificering af den, og om karakteren af den mistænkte eller tiltalte persons påståede deltagelse i udøvelsen af denne strafbare handling.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt straks informeres om enhver ændring i de oplysninger, der gives i medfør af denne artikel, hvis dette er nødvendigt for at sikre en retfærdig behandling af sagen.«

13 Nævnte direktivs artikel 7 foreskriver:

»1. Når en person anholdes og tilbageholdes på et hvilket som helst stadium af straffesagen, sikrer medlemsstaterne, at dokumenter vedrørende den konkrete sag, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og som er væsentlige for, at lovligheden af anholdelsen eller tilbageholdelsen effektivt kan anfægtes i overensstemmelse med den nationale lovgivning, stilles til rådighed for anholdte personer eller deres advokater.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der gives mistænkte eller tiltalte eller deres advokat adgang til aktindsigt i mindst alt materiale, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, hvad enten dette er til fordel eller ulempe for den mistænkte eller tiltalte, med henblik på at sikre en retfærdig behandling af sagen og på forberedelse af forsvaret.

3. Med forbehold af stk. 1 skal aktindsigt i det i stk. 2 nævnte materiale gives i tide til, at det reelt bliver muligt at udøve retten til et forsvar, og senest, når grundlaget for tiltalen forelægges for en domstol til bedømmelse. Kommer de kompetente myndigheder i besiddelse af yderligere materiale, gives der aktindsigt heri i tide til, at materialet kan tages i betragtning.

4. Som undtagelse fra stk. 2 og 3 kan aktindsigt i bestemt materiale, forudsat at dette ikke hindrer retten til en retfærdig rettergang, afslås, hvis sådan aktindsigt kunne medføre en alvorlig trussel imod en anden persons liv eller grundlæggende rettigheder, eller hvis et sådant afslag er strengt nødvendigt for at beskytte en vigtig offentlig interesse, f.eks. såfremt aktindsigten kunne hindre en igangværende efterforskning eller være til alvorlig skade for den nationale sikkerhed i den medlemsstat, hvor straffesagen indledes. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelsen om at afslå aktindsigt i bestemt materiale i medfør af dette stykke i overensstemmelse med procedurerne i national lovgivning træffes af en retslig myndighed eller i det mindste kan prøves ved en domstol.

5. Aktindsigt som omhandlet i denne artikel gives gratis.«

14 Bilag I til direktiv 2012/13 indeholder en vejledende standardformulering til en meddelelse om rettigheder. Dette bilag anfører, at »[f]ormålet med denne standardformulering er at vejlede nationale myndigheder i formuleringen af en sådan meddelelse om rettigheder på nationalt plan. Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende denne standardformulering. Når de udarbejder meddelelsen om rettigheder, kan medlemsstaterne ændre denne standardformulering for at tilpasse den til nationale regler og tilføje yderligere nyttig information. Medlemsstatens meddelelse om rettigheder skal udleveres ved anholdelse eller tilbageholdelse. Dette forhindrer dog ikke medlemsstaterne i at give mistænkte og tiltalte personer skriftlig information i andre situationer under en straffesag«.

15 Den nævnte standardformulering indeholder otte informationsrubrikker.

16 Bilag II til direktiv 2012/13 indeholder en vejledende standardformulering til meddelelsen om rettigheder for personer, der anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre. Dette bilag anfører, at »[f]ormålet med denne standardformulering er at vejlede nationale myndigheder i formuleringen af en sådan meddelelse om rettigheder på nationalt plan. Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende denne standardformulering. Når de udarbejder meddelelsen om rettigheder, kan medlemsstaterne ændre denne standardformulering for at tilpasse den til deres nationale regler og tilføje yderligere nyttig information«.

17 Den nævnte standardformulering indeholder fem informationsrubrikker.

Bulgarsk ret

18 Zakon za ekstraditsiata i evropeyskata zapoved za arest (lov om udlevering og om den europæiske arrestordre) (DV nr. 46 af 2005) gennemfører rammeafgørelse 2002/584. Denne lovs artikel 37 og formularen i bilaget hertil svarer til nævnte rammeafgørelses artikel 8 og formularen i bilaget hertil.

19 Artikel 65, stk. 3, andet punktum, og artikel 269, stk. 3, nr. 4, litra b), i Nakazatelno-protsesualen kodeks (strafferetsplejeloven, herefter »NPK«) er ikke til hinder for brug af retsmidler, når den pågældende anholdes i den fuldbyrdende medlemsstat.

20 NPK's artikel 55 og artikel 72-74 i Zakon za Ministerstvoto na vatreshnite raboti (lov om indenrigsministeriet, herefter »ZMVR«) bestemmer, at en person, som de bulgarske myndigheder anholder i Bulgarien på grundlag af en national arrestordre, skal meddeles de rettigheder, som den pågældende har som anholdt person, og ligeledes de rettigheder, som den pågældende har som tiltalt. Ifølge ZMVR's artikel 72, stk. 4, og NPK's artikel 65 og 270 skal den anholdte person informeres om retten til at anlægge sag til prøvelse af arrestordren og gives kendskab til alle sagens dokumenter i forbindelse med dette søgsmål. Den anholdte person skal kunne have direkte kontakt med sin advokat, også selv om denne er en beskikket advokat. Endvidere sender retten ex officio den anholdte person en kopi af anklageskriftet, hvori de handlinger, der er genstand for tiltalen, er beskrevet detaljeret, såvel som den kendelse, der fastsætter datoen for retsmødet, og hvori de rettigheder, som den anholdte person har under retssagen, er beskrevet detaljeret. Den anholdte person, som har fået meddelt sine rettigheder samt de faktiske og retlige omstændigheder i forbindelse med anholdelsen, kan straks anlægge sag til prøvelse af anholdelsen ved retten.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 21 Spetsializirana prokuratura (særlig anklagemyndighed, Bulgarien) har indledt strafforfølgning mod IR, som er anklaget for at have deltaget i en organiseret kriminel organisation med henblik på at begå overtrædelser af afgiftslovgivningen. I den indledende fase af straffesagen mod ham, i løbet af hvilken han benyttede sig af to selvvalgte advokater, blev IR kun informeret om nogle af sine rettigheder som tiltalt.
- 22 Da strafferetssagen mod IR blev indledt ved retten den 24. februar 2017, havde han forladt sin bopæl, og det har ikke været muligt at finde frem til ham. De to advokater, som havde repræsenteret ham i den indledende fase af straffesagen, oplyste, at de ikke længere repræsenterede ham. En ny advokat blev beskikket for at repræsentere IR.
- 23 Ved kendelse af 10. april 2017, der blev stadfæstet i anden instans den 19. april 2017, traf den forelæggende ret beslutning om varetægtsfængsling af IR, og denne retsakt udgør den nationale arrestordre. IR deltog ikke i sagen, og den beskikkede advokat varetog hans forsvar.
- 24 Den 25. maj 2017 udstedtes der en europæisk arrestordre mod IR, som stadig ikke er blevet fundet. Den beskikkede advokat for IR blev erstattet af en ny, ligeledes beskikket, advokat.
- 25 Da den forelæggende ret ikke var sikker på, at den europæiske arrestordre, som den udstedte mod IR, var i overensstemmelse med EU-retten med den begrundelse, at visse rettigheder, som denne person havde i henhold til bulgarsk ret, ikke var blevet meddelt ham, besluttede den at annullere denne arrestordre.
- 26 Den forelæggende ret har fremhævet, at den, efter at have besluttet at udstede en ny europæisk arrestordre mod IR, ønsker at få præciseret, hvilke oplysninger der skal vedlægges arrestordren, med henblik på at sikre overholdelsen af de rettigheder, der tillægges ved direktiv 2012/13.
- 27 For det første er den forelæggende ret af den opfattelse, at det ikke fremgår klart af direktivets bestemmelser, om dettes artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, finder anvendelse på en person, som er blevet anholdt i en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre.
- 28 Det bør afklares, om personer, der anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, ikke alene kan påberåbe sig de rettigheder, der udtrykkeligt er omhandlet i artikel 5 i og bilag II til direktiv 2012/13, men også de rettigheder, der er omhandlet i direktivets artikel 4 og i bilag I hertil. Dette spørgsmål opstår også for de rettigheder, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, eftersom det ikke er sikkert, at en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, vil kunne påberåbe sig disse rettigheder i den medlemsstat, der fuldbyrder en sådan arrestordre.

- 29 For det andet, såfremt det må antages, at en person, der anholdes i den fuldbyrdende medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, skal have alle de rettigheder, som denne ville have haft, hvis vedkommende var blevet anholdt i den udstedende medlemsstat, ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at indholdet af den europæiske arrestordre kan ændres med henblik på, at der i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, i direktiv 2012/13 i arrestordren angives de retsmidler, der kan tages i brug til prøvelse af arrestordre, som denne ret har udstedt.
- 30 For det tredje, såfremt oplysningerne i formularen i rammeafgørelse 2002/584 ikke kan suppleres, ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt der findes andre midler, der kan sikre en reel og effektiv udøvelse af de rettigheder, som IR har i henhold til direktiv 2012/13, straks efter anholdelsen i en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre. Et af disse midler kan bestå i, at denne person meddeles sine rettigheder i henhold til dette direktivs artikel 4, stk. 3, og informeres om grundene til anholdelsen i henhold til nævnte direktivs artikel 6, stk. 2, samt om adgangen til aktindsigt i dokumenter i henhold til samme direktivs artikel 7, stk. 1. Dette vil kunne foranledige den forelæggende ret, som har udstedt den europæiske arrestordre, til – når den nævnte person er blevet anholdt – at sende vedkommende meddelelsen om hans rettigheder i tilfælde af anholdelse, en kopi af den nationale arrestordre og beviserne i tilknytning hertil samt kontaktoplysningerne på dennes repræsentant og, såfremt den pågældende anmoder herom, en kopi af de øvrige dokumenter i sagen, som angår ham.
- 31 Såfremt det for det fjerde findes, at den ret, der har udstedt den europæiske arrestordre, har mulighed for enten at supplere den nævnte arrestordres tekst ved at tilføje oplysninger om den anholdte persons rettigheder eller ved at meddele den anholdte person sine rettigheder efter dennes anholdelse, uden dog at være forpligtet til at handle således, er den forelæggende ret af den opfattelse, at der opstår spørgsmål om gyldigheden af rammeafgørelse 2002/584, som ikke sikrer en reel udøvelse af de rettigheder, den anholdte person i medfør af direktiv 2012/13 og chartrets artikel 6 og 47 bør råde over.
- 32 Under disse omstændigheder har Spetsializiran nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Gælder tiltaltes rettigheder i henhold til artikel 4 (navnlig retten i henhold til artikel 4, stk. 3), i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 for en tiltalt, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre?
 - 2) I bekræftende fald, skal artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 da fortolkes således, at den tillader en ændring i indholdet af den europæiske arrestordre med hensyn til formularen i bilaget, herunder tilføjelse af en ny tekst til denne formular, vedrørende en eftersøgt persons rettigheder i forhold til den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat med hensyn til at anfægte den nationale arrestordre og den europæiske arrestordre?
 - 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da i overensstemmelse med 12. betragtning til rammeafgørelse [2002/584], med samme rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, [med] artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, [i direktiv 2012/13] og med chartrets artikel 6 og 47, når en europæisk arrestordre udstedes i fuldstændig overensstemmelse med formularen i henhold til bilaget (dvs. uden at den eftersøgte person informeres om dennes rettigheder ved den udstedende judicielle myndighed), og den udstedende judicielle myndighed straks, efter at den får kendskab til anholdelsen af den pågældende, informerer den pågældende om dennes rettigheder og tilsender vedkommende det relevante materiale?

- 4) Såfremt der ikke findes noget andet retligt middel til at sikre de rettigheder, der tilkommer en person, der er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, i henhold til artikel 4, navnlig retten i henhold til artikel 4, stk. 3, i henhold til artikel 6, stk. 2, og i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv [2012/13], er rammeafgørelse 2002/584 da gyldig?«

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

- 33 Den tyske regering har udtrykt tvivl om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, idet der ikke verserer en tvist for den forelæggende ret, eftersom den europæiske arrestordre, der var udstedt mod IR, er blevet annulleret. De forelagte spørgsmål synes således hypotetiske og giver desuden kun mening i forhold til udstedelsen af en ny europæisk arrestordre, såfremt IR ikke længere befinder sig på bulgarsk område.
- 34 I denne forbindelse skal det bemærkes, at de nationale retsinstanser ifølge Domstolens faste praksis kun kan forelægge spørgsmål for Domstolen, hvis der verserer en tvist for dem, og hvis forelæggelsen sker med henblik på afgørelse af en retssag (dom af 31.5.2005, Syfait m.fl., C-53/03, EU:C:2005:333, præmis 29, og af 16.9.2020, Anesco m.fl., C-462/19, EU:C:2020:715, præmis 36).
- 35 Inden for rammerne af det samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, der er indført i artikel 267 TEUF, tilkommer det udelukkende den nationale retsinstans, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, som den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 17.10.2019, Elektorazpredelenie Yug, C-31/18, EU:C:2019:868, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Heraf følger, at der foreligger en formodning om, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål forelagt af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten eller afgørelsen af en EU-retlig regels gyldighed savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 16.10.2019, Winterhoff og Eisenbeis, C-4/18 og C-5/18, EU:C:2019:860, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 I det foreliggende tilfælde er der ingen tvivl om tvistens aktuelle karakter, og at der er tale om en retssag, eftersom den særlige anklagemyndighed har indledt strafforfølgning, der stadig er igangværende, mod IR, som er anklaget for at have deltaget i en organiseret kriminel gruppe med henblik på at begå overtrædelser af afgiftslovgivningen, og for hvilken der er beskikket en advokat.
- 38 Det skal også bemærkes, at den forelæggende ret har anført, at den har forelagt Domstolen de præjudicielle spørgsmål med henblik på – på grundlag af svarene på de stillede spørgsmål – at træffe afgørelse om udstedelse af en ny europæiske arrestordre mod IR. Det kan herved ikke fastslås, at de forelagte spørgsmål ikke har nogen forbindelse med realiteten i den sag, der verserer for den forelæggende ret, eller dennes genstand, eller at problemstillingen er hypotetisk.
- 39 Udstedelsen af den europæiske arrestordre har desuden den konsekvens, at den eftersøgte person muligvis bliver arresteret, og dermed griber nævnte arrestordre ind i denne persons personlige frihed. Domstolen har fastslået, at hvad angår en sag vedrørende en europæisk arrestordre ligger ansvaret for at sikre grundlæggende rettigheder først og fremmest hos den udstedende medlemsstat. Med henblik på at sikre disse rettigheder, som kan foranledige en judicial myndighed til at træffe afgørelse om

udstedelse af en europæisk arrestordre, er det vigtigt, at en sådan myndighed har mulighed for at indgive en præjudiciel forelæggelse til Domstolen (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, AY (Arrestordre – vidne), C-268/17, EU:C:2018:602, præmis 28 og 29).

40 Følgelig kan anmodningen om præjudiciel afgørelse antages til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

41 Med det første præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, navnlig stk. 3, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 skal fortolkes således, at de deri omhandlede rettigheder finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

42 I henhold til fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. bl.a. dom af 4.5.2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, præmis 44, og af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 61).

43 Hvad i denne henseende angår ordlyden af de omhandlede bestemmelser fastsætter artikel 4, stk. 1, i direktiv 2012/13, at medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt person, der anholdes eller tilbageholdes, straks modtager en skriftlig meddelelse om rettigheder. Direktivets artikel 4, stk. 3, præciserer, at denne meddelelse om rettigheder skal indeholde grundlæggende information om enhver mulighed for i henhold til national lovgivning at anfægte anholdelsens lovlighed, opnå en prøvelse af tilbageholdelsen eller anmode om midlertidig løsladelse.

44 Nævnte direktivs artikel 6, stk. 2, omhandler ligeledes mistænkte og tiltalte personer, som er anholdt eller tilbageholdt. Denne bestemmelse fastslår, at medlemsstaterne skal sikre, at disse personer informeres om grundene til anholdelsen eller tilbageholdelsen, herunder om den strafbare handling, som vedkommende mistænkes eller tiltales for at have begået.

45 Hvad angår artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13, der bestemmer, at medlemsstaterne – når en person anholdes og tilbageholdes på et hvilket som helst stadium af straffesagen – sikrer, at dokumenter vedrørende den konkrete sag, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og som er væsentlige for, at lovligheden af anholdelsen eller tilbageholdelsen effektivt kan anfægtes i overensstemmelse med den nationale lovgivning, stilles til rådighed for anholdte personer eller deres advokater, vedrører denne bestemmelse ligeledes mistænkte eller tiltalte personer, hvilket fremgår af dette stykke, sammenholdt med samme artikels stk. 2.

46 Det bemærkes, at en analyse af ordlyden af de omhandlede bestemmelser ikke i sig selv gør det muligt at afgøre, om enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hører til de mistænkte og tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, som omhandlet i direktiv 2012/13, og i forhold til hvilke de i disse bestemmelser omhandlede rettigheder finder anvendelse.

47 Under disse omstændigheder skal de nævnte bestemmelser fortolkes under hensyntagen til den sammenhæng, hvori de indgår, og formålet med direktiv 2012/13.

48 Hvad angår den sammenhæng, hvori disse bestemmelser indgår, bemærkes, at artikel 5 i direktiv 2012/13 udtrykkeligt omhandler de rettigheder, som tilkommer personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre. I henhold til ordlyden af denne artikels stk. 1 sikrer

medlemsstaterne, at disse personer straks modtager en passende meddelelse om rettigheder, som indeholder oplysninger om de pågældendes rettigheder i henhold til national lovgivning om gennemførelse af rammeafgørelse 2002/584 i den fuldbyrdende medlemsstat. I henhold til nævnte artikels stk. 2 findes en vejledende standardformulering til en sådan meddelelse om rettigheder i bilag II til nævnte direktiv.

- 49 Samme artikel skal sammenholdes med 39. betragtning til direktiv 2012/13, som præciserer, at retten til skriftlig information om rettigheder i forbindelse med anholdelse således som fastsat i dette direktiv bør finde tilsvarende anvendelse på enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, idet denne betragtning henviser til den ene vejledende standardformulering, der findes i bilag II til dette direktiv, for at hjælpe medlemsstaterne med at formulere en meddelelse om rettigheder for sådanne personer.
- 50 Det bemærkes, at denne vejledende standardformulering adskiller sig fra den i direktivets artikel 4 omhandlede vejledende standardformulering, der findes i bilag I hertil, og som vedrører den meddelelse om rettigheder, der skal gives til mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes.
- 51 Selv om medlemsstaterne, således som det udtrykkeligt fremgår af indledningen til bilag I og II til direktiv 2012/13, kan ændre disse to vejledende standardformuleringer for at tilpasse dem til deres nationale regler og tilføje yderligere nyttig information, indeholder de nævnte standardformuleringer kun én rubrik, der er identisk, nemlig den rubrik, der vedrører advokatbistand. De øvrige rubrikker i disse standardformuleringer er, som det fremgår af deres titel eller indhold, specifikke for de rettigheder, der tilkommer enten en tiltalt person eller en person, der er anholdt i forbindelse med straffesager, for så vidt angår bilag I til direktiv 2012/13, eller de rettigheder, der tilkommer en person, der anholdtes på grundlag af en europæisk arrestordre, for så vidt angår bilag II hertil.
- 52 Det skal, som generaladvokaten har bemærket i punkt 44 i forslaget til afgørelse, fastslås, at ingen af bestemmelserne i direktiv 2012/13 indeholder krav om, at personer, der anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal modtage en skriftlig meddelelse indeholdende alle informationerne i de to vejledende standardformuleringer i bilag I og II til direktivet.
- 53 Eftersom de bestemmelser, som den forelæggende ret har anmodet om en fortolkning af, vedrører mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, lader artikel 5 i direktiv 2012/13, sammenholdt med 39. betragtning hertil, formode, at de ikke vedrører enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.
- 54 Denne konstatering bekræftes af 21. betragtning til dette direktiv, hvorefter henvisninger i direktivet til mistænkte eller tiltalte personer, der anholdes eller tilbageholdes, bør forstås som en henvisning til enhver situation, hvor mistænkte eller tiltalte personer under en straffesag frihedsberøves, jf. artikel 5, stk. 1, litra c), i EMRK som fortolket i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis.
- 55 Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, vedrører sidstnævnte bestemmelse lovlig anholdelse eller forvaring af en person med det formål at stille ham for den kompetente retlige myndighed, når der er begrundet mistanke om, at han har foretaget en retsstridig handling, eller rimelig grund til at anse det for nødvendigt at hindre ham i at foretage en retsstridig handling eller i at flygte efter at have fuldbyrdet en sådan. Denne situation adskiller sig fra den situation, der er omhandlet i EMRK's artikel 5, stk. 1, litra f), nemlig lovlig anholdelse eller forvaring af en person for at hindre ham i uretmæssigt at trænge ind i landet eller af en person, mod hvem en udvisnings- eller udleveringssag verserer. Sidstnævnte tilfælde svarer til ordningen med den europæiske arrestordre, der blev indført ved rammeafgørelse 2002/584.

- 56 Fortolkningen af artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13, henset til den sammenhæng, hvori disse bestemmelser indgår, og hvorefter disse ikke finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, bekræftes ligeledes af dette direktivs formål.
- 57 I denne henseende bemærkes, at artikel 1 i direktiv 2012/13, som fastsætter genstanden for dette direktiv, sonderer mellem de rettigheder, der tilkommer mistænkte og tiltalte personer, og de rettigheder, der tilkommer personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre. Artikel 1 bestemmer således, at dette direktiv fastsætter regler om retten til information for mistænkte og tiltalte personer vedrørende deres rettigheder i straffesager og tiltalen mod dem. Direktivet fastsætter også regler om retten til information for personer i sager vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre vedrørende deres rettigheder.
- 58 Det fremgår af denne artikel, sammenholdt med 14., 27. og 39. betragtning til direktiv 2012/13, at direktivet har til formål at fastsætte minimumsstandarder, der skal anvendes på den information, der skal gives til personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have begået en strafbar handling, for at de kan forberede deres forsvar, og til at sikre en retfærdig behandling af sagerne, men at direktivet ligeledes har til formål at bevare særegenhederne ved proceduren vedrørende den europæiske arrestordre.
- 59 Rameafgørelse 2002/584 tilsigter med indførelsen af en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse direkte mellem de judicielle myndigheder af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at fremme og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Den Europæiske Unions erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 60 Direktiv 2012/13 bidrager – ved i dets artikel 5 at bestemme, at enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, straks modtager en passende meddelelse om rettigheder indeholdende information om den pågældendes rettigheder i henhold til national lovgivning om gennemførelse af rameafgørelse 2002/584 i den fuldbyrdende medlemsstat – på effektiv vis til dette mål om procedurens forenkling og hurtighed.
- 61 Som generaladvokaten i øvrigt har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, overgives en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på strafforfølgning, til myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren, idet personen får status af »tiltalt« som omhandlet i direktiv 2012/13 og får alle de rettigheder, der er knyttet til denne status, herunder dem, der er fastsat i dette direktivs artikel 4, 6 og 7. Den pågældende kan således forberede sit forsvar og sikres en retfærdig behandling af sagen i overensstemmelse med det nævnte direktivs formål.
- 62 Henset til ovenstående betragtninger skal det første præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 4, navnlig stk. 3, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 skal fortolkes således, at de deri omhandlede rettigheder ikke finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

Det andet spørgsmål

- 63 Idet det andet spørgsmål alene er stillet for det tilfælde, at artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13 skal fortolkes således, at de deri omhandlede rettigheder finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, er det, henset til besvarelsen af det første spørgsmål, ufornuddent at besvare det.

Det tredje og det fjerde spørgsmål

- 64 Med det tredje og det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, har den forelæggende ret nærmere bestemt anmodet Domstolen om at tage stilling til gyldigheden af rammeafgørelse 2002/584 i lyset af direktiv 2012/13 og chartrets artikel 6 og 47, for så vidt som denne rammeafgørelse fastsætter, at informationer, som meddeles personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, er begrænset til de informationer, der er omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, og som er indeholdt i formularen i bilaget hertil og i den standardformulering, der er indeholdt i bilag II til direktiv 2012/13.
- 65 Det skal indledningsvis bemærkes, at en EU-retsakts materielle lovlighed ikke kan efterprøves på grundlag af en anden EU-retsakt på samme retlige niveau, medmindre den er blevet vedtaget på grundlag af sidstnævnte retsakt, eller det i en af disse to retsakter er udtrykkeligt fastsat, at den ene har forrang for den anden (dom af 8.12.2020, Ungarn mod Parlamentet og Rådet, C-620/18, EU:C:2020:1001, præmis 119).
- 66 I det foreliggende tilfælde er rammeafgørelse 2002/584 og direktiv 2012/13 begge afledte retsakter, og rammeafgørelse 2002/584 er ikke blevet vedtaget på grundlag af direktiv 2012/13, som i øvrigt efterfulgte rammeafgørelsen. Det er derudover ikke udtrykkeligt fastsat, at den ene af disse to retsakter har forrang for den anden. Det er følgelig ufornuddent at undersøge gyldigheden af rammeafgørelse 2002/584 i lyset af bestemmelserne i direktiv 2012/13.
- 67 Det er derimod hensigtsmæssigt at undersøge gyldigheden af rammeafgørelsen i lyset af chartrets artikel 6 og 47.
- 68 Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om det, såfremt de rettigheder, der er omhandlet i artikel 4, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2012/13, ikke finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, bliver umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt for de nævnte personer at anfægte de nationale og europæiske arrestordrer, der er udstedt mod dem.
- 69 Det fremgår navnlig af præmis 70 i dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), at afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre skal kunne prøves under en retssag i den pågældende medlemsstat, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse. For at den pågældende person faktisk kan udøve de rettigheder, som den pågældende er tillagt ved direktiv 2012/13, skal vedkommende ikke kun drage fordel af disse rettigheder, efter at denne overgives til de udstedende judicielle myndigheder, men fra tidspunktet for vedkommendes anholdelse i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 70 Det skal i denne henseende bemærkes, at rammeafgørelse 2002/584 ifølge dennes artikel 1, stk. 3, ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 TEU.
- 71 Den ved rammeafgørelsen indførte ordning for den europæiske arrestordre er baseret på princippet om gensidig anerkendelse, som selv er baseret på, at der mellem medlemsstaterne hersker en gensidig tillid til, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt på EU-plan, og navnlig i chartret (dom af 10.11.2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 27).
- 72 Når en europæisk arrestordre inden for disse rammer udstedes med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning, har denne person allerede i første fase af proceduren kunnet drage fordel af de processuelle garantier og de

grundlæggende rettigheder, hvis beskyttelse skal sikres af den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, i henhold til gældende national ret bl.a. med henblik på udstedelse af en national arrestordre (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 66, og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 33).

- 73 Domstolen har således fastslået, at ordningen med den europæiske arrestordre indeholder en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national afgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 67, af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 34, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 59).
- 74 Eftersom udstedelsen af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihedsret, som er fastsat i chartrets artikel 6, forudsætter denne beskyttelse, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 68, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 60).
- 75 Beskyttelse på andet niveau af den berørte persons rettigheder indebærer, at den udstedende judicielle myndighed navnlig kontrollerer, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre er overholdt, og idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern instruktion, bl.a. fra den udøvende magt, på objektiv vis undersøger, om udstedelsen heraf er forholdsmæssig (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).
- 76 Det skal, således som generaladvokaten har anført i punkt 81 i forslaget til afgørelse, tilføjes, at rammeafgørelse 2002/584 indgår i en generel ordning for garantier for en effektiv domstolsbeskyttelse, der findes i andre EU-retlige forskrifter, herunder direktiv 2012/13, der er vedtaget på området for retligt samarbejde i straffesager, og som bidrager til at gøre det lettere for en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, at udøve sine rettigheder.
- 77 Som det allerede er blevet anført i denne doms præmis 61, får en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på strafforfølgning, fra det tidspunkt, hvor vedkommende overgives til myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt arrestorden, imidlertid status af »tiltalt« som omhandlet i direktiv 2012/13, og er således omfattet af samtlige de rettigheder, der er knyttet til denne status i henhold til direktivets artikel 4, 6 og 7, således at den pågældende kan forberede sit forsvar og sikres en retfærdig behandling af sagen i overensstemmelse med det nævnte direktivs formål.
- 78 Hvad desuden angår perioden forud for overgivelsen af en person, der er omfattet af en sådan europæisk arrestordre, til de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat, bemærkes for det første, at artikel 8, stk. 1, litra d) og e), i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter, at den europæiske arrestordre skal indeholde oplysninger om lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse samt en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og

omfang af den eftersøgttes deltagelse heri. Som generaladvokaten har anført i punkt 79 i forslaget til afgørelse, svarer disse oplysninger i det væsentlige til dem, der er omhandlet i artikel 6 i direktiv 2012/13.

- 79 For det andet kræver retten til en effektiv domstolsbeskyttelse ikke, at den ret til prøvelse af afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, der er fastsat i den udstedende medlemsstats lovgivning, kan udøves, inden den pågældende person overgives til denne medlemsstats kompetente myndigheder (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 69-71).
- 80 Der kan derfor ikke følge nogen tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse af den blotte omstændighed, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning, ikke informeres om de retsmidler, der er tilgængelige i den udstedende medlemsstat, og først får adgang til sagsakterne, efter at vedkommende overgives til den udstedende medlemsstats kompetente myndigheder.
- 81 Det følger af ovenstående betragtninger, at behandlingen af det tredje og det fjerde spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af rammeafgørelse 2002/584, i lyset af chartrets artikel 6 og 47.

Sagsomkostninger

- 82 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 4, navnlig stk. 3, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager skal fortolkes således, at de deri omhandlede rettigheder ikke finder anvendelse på personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.**
- 2) **Behandlingen af det tredje og det fjerde præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, i lyset af artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.**

Underskrifter